

עדותו של הנאשם בנוסח

לשרוד את בל"ל בירושלים

עדותו של הרצל אהרני. שם אביו סלה. הכתובת הקבועה ירושלים, המושבה היוונית 3/55. נולד בשנת 1938. מקום הלידה — ישראל. פועל, מצב משפחתי — רווק, יהודי.

*** משהו טוב ***

פני חודש בערך הייתי בנשף בבניין קולנוע רון. פגשתי בנשף זה את לור ברנדווין, בילינו יחד אותו ערב בנשף עצמי, ואחרי שגמרנו הלכנו בכיוון הביתה, במר שבה היוונית.

כשיורנו מהאוטובוס במושב היוונית שאל אותי ברנדווין אם חסר לי כסף. אמרתי לו שכן. אינני עובד ואני זקוק לכסף. הוא נתן לי שתי לירות ואמר לי שכרצוני לפגוש אותי למחרת, בשעה 10.00, בקפה אלנבי.

למחרת הופעתי והוא אמר לי שהוא הולך לעוררין, לקבל כסף המגיע לו, והוא הלך. כעבור רבע שעה חזר בלי כסף ואמר לי שחזר אותו למחרת. בינתיים טיילנו, והיינו בהצגה יומית, ואחרי שיצאנו הלכנו לכיוון ביתו בקרית שמואל.

בדרך אמר לי: „מה אתה עושה ביום?“ אמרתי לו שאני לא עובד. או הוא אמר לי: „יש לי משהו טוב בשבילך.“ הוא אמר: „אני אספר לך על הדבר הטוב כשאני אביר אותך טוב.“ הבטחתי לו שאני טוב בכל הד מובנים.

*** אם זו פעודה טובה... ***

אז כנראה הוא סמך עלי. הוא הוציא פתק ועליו מצויירים כל מיני ציורים בצבע אדום, כחול וירוק ואמר לי שזו תוכנית של עבודה של חמשה רגעים ושי אפשר להרוויח 100.000 לירות.

שאלתי אותו איפה זה צריך להיות. תחילה לא רצה להגיד לי, אך לבסוף אמר לי שזה צריך להיות באיזה בנק.

הוא לא אמר לי באיזה מקום הבנק. שאלתי אותו למה הוא לא עושה זאת כבר. או הוא אמר לי שהוא מחפש אקדה. אמרתי לו שאשתדל להשיג את זה מיד, ובי זה הוא הרגיש שאני נאמן לו. בסוף הוא אמר שהוא רוצה להכות עד שייגמר לו ה שליש (תקופת מאסר על תנאי) והוא רוצה שנחכה ולא נעשה כלום כדי שלא יחזור לבית הסוהר בשביל השליש שנשאר לו להיות בחץ.

אמרתי לו „איך אנו נסתר בלי כסף עד שנעשה את העבודה בבנק?“ והוא אמר שהוא יראג לזה. מאז הוא תמיד היה מביא כסף, ולא עשינו שום דבר בלתי חוקי. לפני שבוע היינו שנינו ברחוב המלך גורג'י ופגשנו את יעקב אלבו, וברנדווין החליט לשחק אותו בפעולה אתנו. נכנסנו שלוש חנו לבית קפה טוביטס, ישבנו בגינה רק אנו שלושתנו, וברנדווין שאל אותו אם הוא לא מתנגד לצאת לאיזה פעולה. אז אלבו אמר שאם זו טיפולה טובה הוא מוכן.

*** ספורט אחר ***

ברנדווין שאל את אלבו אם הוא יכול להשיג אקדה. אז אלבו אמר שיש לו אקדה בבית ברנדווין רצה מיד לראות את זה. או הלכנו ביחד, ובסכסי של שאלו נקר נסענו לכיוון גבעת שאן אל ביתו של אלבו. וזכינו במכונית — ברנדווין, אני והנהג — ואלבו הלך לכיוון הבית להביא את האקדה.

אחרי 10 רגעים הוא חזר וציחה על גקר לנסוע בכיוון שדה התעופה לשעבר של דיר יאסין. נקר שמע שיש צנינים עם אקדה ולא רצה לנסוע, אבל אלבו השפיע עליו שיסע, היות ולא צריך לפחד. הוא נסע לי כיוון שדה התעופה ואלבו הוציא אקדה זה מכיסו וסר אותו לברנדווין, וברנדווין ניסה להשתמש בו אבל הוא לא הצליח.

אלבו ביקש ממנו את זה בחזרה, טען אותו וירה כדור. בינתיים שאול, שראה שיורים, הדליק את המכונית ונסע לכיוון העירה נגד רצונו של אלבו וברנדווין. הגענו לעיר עם המכונית של שאלו נקר, נכנסנו לקפה אלנבי וישם התחיל ברנדווין למסור את התכנית לאלבו.

הוא אמר לאלבו שיש בנק לאומי בגאולה, שיש שם קרוב ל-150.000 ל"י ואין שם

בעולם

ארצות-הברית

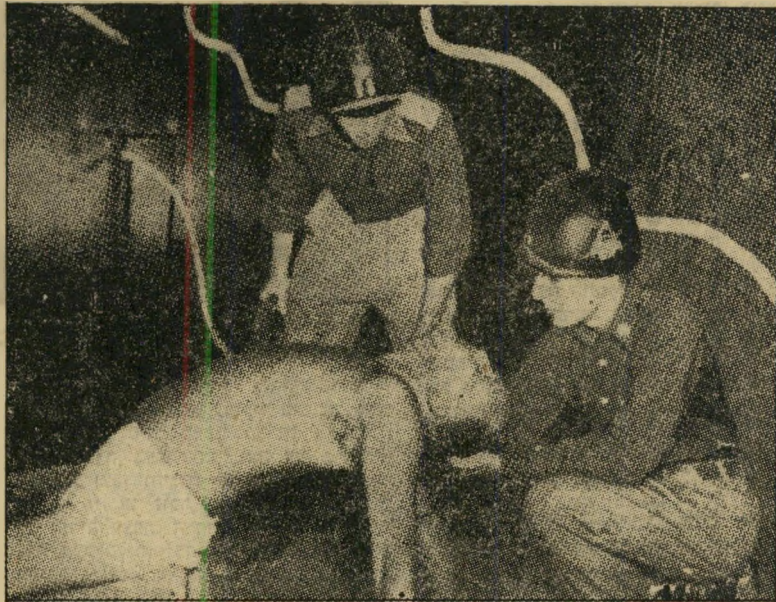
בית-הספר לעיונים

זרם חשמלי עבר בגופו של הסגן הכבול. גופו התכווץ, אולם הוא לא השמיע הגה. הוא לא גילה את שם מפקדו, לאיו יחידה הוא שייך, איפה בסיסה הקרבי, כמה אנשים היו עמו אחרי שצנח ממטוסו וניסה להסתגן חזרה ליחידתו.

אנרופים קשוחים תפסו את גופו של הגבר, שהיה כמעט חסר-אונים, זרקו אותו לתוך בור מלא שתן. אחרי כמה שעות הוצא משם, הונח בתוך ארגז צר, שתחתיתו היתה מ כוסה באבני חצץ חדות. כשניסה להרים את ראשו קמעה, דרכה על פניו נעל מסומרת. כעבור כמה שעות נסחב האיש לחדר-הח קירה. אור הזרקור דקר בעיניו. מסביבו עמ דו מעניו, הטיחו בפניו את שאלותיהם. לבי סוף הוציא אחד מהם מכיסו תמונה של אשה, כינה אותה בשמות גסים ושפלים. היתה זאת אשתו של הסגן.

כפופים בארגז. עתונאי וריו שמע את צעקות-היאוש של האיש המעונה ואת ה

המדורר השמיני. בישראל טרם נתער ררה הבעייה של עיוני שבויים בכל חרי פותה. במלחמת תש"ח נהגו שני הצדדים פחות או יותר לפי אמנות האג וגינה, ושום צד לא היה מעוניין במיוחד לסחוט מהשביים וידויות-תעמולה. לעומת זאת התנסתה גם יש ראל בבעייה אחת, כשבאו שופטיה לדון בקא פוס של המחנות הנאציים. באיזו מידה מותר לשבוי להתעלל בחבריו כשהוא עושה זאת תחת לחץ?

חקירה במחנה-עיוניים אמריקאי

מרק של שרצים והלם חשמלי

גם באמריקה נתעוררה הבעייה: מה מותר ומה אסור לחיל לעשות בשבי? שם חוק צבאי לא לקח בחשבון את המצב הנפשי וה גופני של השבוי בתנאים החדשים. על כן ישבו מחוקקי הצבא קבעו חוק צבאי חדש לשוביהם. ששת עקרונותיו:

- אני חייל קרבי אמריקאי. אני משרת בכוחות השומרים על מולדתי ועל דרך-חינו. אני מוכן למסור את חיי להגנתם.
- לעולם לא אכנע מרצוני החופשי. אם אהיה מפקד, לעולם לא אצווה על יחידתי להיכנע כל עוד יש בידה הכוח ללחום.
- אם אפול בשבי, אוסיף להתנגד בכל ה-אמצעים שהיו בידי. אעשה כל נסיון לברוח ולעזור לאחרים לברוח. לא אסכים לקבל שיחורור-על-תנאי או לכל טיבת הנאה מיוחדת אחרת מידי האויב.

- אם אהיה שבוי-מלחמה, אשמור אמו-נים לחברי בשבי. לא אססור שום אינפור-מצריה, ולא אקח חלק בשום פעולה, העל-לה להוסיף לחברי. אם אהיה הבכיר, אקבל לידי את הפיקוד. אם לא, אציית לפקודות ה-חוקיות של הממונים עלי, ואתן להן תוקף בכל הדרכים.

- בשעת החקירה, אם אפול בשבי, אני חייב למסור רק את שמי, דרגתי, מספרי ב-צבא ותאריך לידתי. אשתמש מתשובה על שאלות אחרות, עד לגבול יכולתי. לא אססור שום הודעה בכתב או בעל-פה העלולה לה-זיק למולדתי ולבנות-ביתיה או למשרותיהן הרעיוניות.

- לעולם לא אשכח כי אני חייל קרבי אמריקאי, אתחשב למעשי ומסור לעקרונות שנתנו את התורש למולדתי. אשים בטחוני באלוהים ובארצות הברית של אמריקה.

אולם אפילו ממצאי חוק זה לא הטילו ספק-מה ביעילותו. כי בניגוד לדאגתה אל-גירי, שחלם על שבעת מדורי הגיהנום, ה-הכירו את המדור השמיני, בן המאה ה-20: מחנה הריכוז.

הערות הציניות של המענים, לובשי המדים. הוא מיהר לפרסם את הכל. כי הדבר לא קרה במחנה של שבוי-מלחמה, אלא בבסיס-אמרי-גים של הצבא האמריקאי. היה זה קורס מאומד של „בית-הספר להצלה“. מנהליו, קצי-נים שחזרו מהשבי בקוריאה, צירפו מרע חדש לתורת-המלחמה: תורת ההצלה-העצ-מית בשבי.

חיש מהר עברה הידיעה ברחבי ארצות-הברית. אמהות שמעו כי בניהם נאלצו לי-עמוד ערומים בארגונים, כפופים וללא יכו-לת לווז משך שעות ארוכות. אחרים הוש-ארו ללא מזון משך ימים, נאלצו לבשל לי-עצמם מרק של עכברים, תולעים ושרצים. גל מחאות פשט בארץ, הגיע עד לבית הלבן.

אולם מטה חיל-האוויר, יוזם המפעל, לא נבהל. זהו קורס הומאני, טענו אנשי המטה לעומת המקטרגים. מטרתו להציל את חיי האנשים שיפלו מחר בשבי, יעברו את כל אותם העיונים. אם לא יהיו מוכנים לכך יצאו מודעים או יהסכו בוגדים בעמם.

שקר למען המולדת. הבעייה לא היתה כל-כך קלה. הנתונים היו ברורים: מזה שנים הפכו שבוי-מלחמה לכדורים חסרי-ישע ב-במישחק עכור. כל צד ביקש לסחוט מהם לא רק ידיעות, כפי שהיה נהוג תמיד, אלא גם וידויות על פשעים שלא ביצעו, מאמרי-בגידה וכל שאר התומר הדרוש למכונות תעמולה החובקות את כדור-הארץ. החייל הנופל בשבי, שוב אין מלחמתו נגמרת. לי-היסק, הוא מובא לחזית האכזרית והאפלה ביותר של המלחמה המודרנית, חזית בה אין הגנה.

השאלה הגדולה היתה: האם אפשר לחסן את אדם נגד עיונים? קציני האוויר האמרי-קאיים סברו שכן. לדעתם גרוע הפחד מפני העיונים יותר מן העיונים עצמם. אדם נור-מלי סולד מפני הרעיון שיענו את גופו. אם כבר עבר פעם עיונים כאלה וידוע שהוא

מה
עושה
הגברת
בנשף?

בפתחת הערב — כוסית וורמוט זכרון יבנשף — משקה ממין אחד בלבד: ברנדי אקסטרה פייך עם סודה או לפי הקוקטייל: 2 מנות ברנדי, מנה מיץ לימון טבעי וסוכר

כדמל מזרחי

שוב הופיעו ונמצאים במכירה בשוק הישראלי

חברות קולנוע

SCREEN ALBUM
100 Glamorous Pictures
הוצאת נובמבר — ינואר
המחיר 400 פרוטות

MODERN SCREEN
הוצאת אוקטובר 1955
המחיר 300 פרוטות

SCREEN STORIES
הוצאת אוקטובר 1955
המחיר 300 פרוטות

עכשיו חברות הקולנוע נכללו בתכנית I.M.G.

להשיג בכל מקום המפיץ היחיד **סוכנות סטיאצקי**

ליליפוט
LILIPUT
להשיג אצל **שלג**
רח' נחלת בנימין 1